

Publicerad 2011-05-28 13:09 av RosaFlugSvamp

Svara mig är du snäll, vilken färg bär ensamheten?

En värld i ensamhet ska var mörk och svart.
Så märkligt för när jag blundar och njuter in i din famn.
Stilla gungandes till en sång alla kan.
Då tycker jag att färgen bakom mina ögonlock inte är mycket alls.
Alltså mörkt och svart är min kärlek till dig.
Den ända tanken som håller mig uppe är att äntligen få blunda en stund.
Att vara blind men bara för en sekund.

Tiden jag satt fast i ensamheten.
Mitt på stan stirra jag ut på verkligheten.

En alkis kasse kan vara grön.
En skuren arm färgas röd.
Ett slaget ansikte blir snart blått.
Någon andas in pulver vit som snö, Alla de önskar att få blunda, drömma åter och äntligen stilla dö.
En man blir diskriminerad eftersom han är färgad.
Betongens väggar är pryda av färgglatt klotter. Bakom dessa väggar sitter de ensamma och gråter.

Vem kan fortfarande säga att ensamheten är en färg som går i grått?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren RosaFlugSvamp med Poeter.se id #16408 innehar upphovsrätten